

III. ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΤΥΠΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι επιλεγμένα αποσπάσματα από δημοσιεύματα του Τύπου κατά την περίοδο των εργασιών της Α' Εθνικής Συνέλευσης. Η συμπερίληψή τους στον παρόντα τόμο κρίθηκε ιδιαίτερα χρήσιμη, προκειμένου να αναδειχθούν σφαιρικότερα οι ιδεολογικές, πολιτικές και διεθνείς παράμετροι της κατάρτισης και ψήφησης του Συντάγματος του 1844.

Πράγματι, η δημοσιογραφική κάλυψη των σχετικών συζητήσεων χαρακτηρίζεται από τέτοια ζωντάνια και πληρότητα, ώστε να φωτίζει κατά τρόπο εναργή και παραστατικό όλες σχεδόν τις σκοτεινές ή αθέατες πλευρές του συνταγματικού εγχειρήματος του 1844. Έτσι, Πρακτικά των εργασιών της Εθνοσυνέλευσης και δημοσιεύματα του Τύπου αποτελούν κατ' ουσίαν μία αδιάσπαστη διαλεκτική ενότητα αλληλοσυμπληρούμενων στοιχείων, ντοκουμέντων και μαρτυριών, που αποδίδουν με την μεγαλύτερη δυνατή πιστότητα την περιρρέουσα ατμόσφαιρα των συζητήσεων αλλά και την εν γένει συνταγματική ιδεολογία της ταραγμένης εκείνης ιστορικής συγκυρίας. Όπως βέβαια αναφέρθηκε ήδη, τα κείμενα που ακολουθούν είναι σταχυολογημένα από το σύνολο των σχετικών δημοσιευμάτων στα οποία ο υπογράφων αυτό το σημείωμα είχε πρόσβαση, μέσω της Βιβλιοθήκης της Βουλής. Η επιλογή των αποσπασμάτων υπακούει σε ορισμένα κριτήρια, τα οποία πάντως δεν είναι ποσοτικά, καθώς δεν τέθηκε εξ αρχής προκαθορισμένος αριθμός σελίδων για την συγκεκριμένη έκδοση. Για να προσδιορισθούν ειδικότερα τα κριτήρια που πρυτάνευσαν, κρίνεται επιβεβλημένο να παραθέσουμε ορισμένα γενικότερα στοιχεία για τις εφημερίδες της εποχής, προκειμένου να γίνουν ευχερέστερα κατανοητά τόσο το είδος όσο και η έκταση της δημοσιογραφικής κάλυψης των εργασιών της Εθνοσυνέλευσης.

Την εποχή αυτή (τέλος 1843 - αρχές 1844), εκδίδονται στην Αθήνα δέκα πέντε εφημερίδες και κάποιες ακόμη στις μεγάλες επαρχιακές πόλεις. Είναι μάλλον μικρού σχήματος, τετρασέλιδες ή εξασέλιδες. Εκδίδονται συνήθως δύο φορές την εβδομάδα, και κυκλοφορούν αποκλειστικά με συνδρομη-

τές. Μερικές είναι βραχύβιες, άλλες εκδίδονται με διακοπές. Συνήθως χρησιμοποιούνται άχρωμοι τίτλοι όπως "εσωτερικά" ή "εξωτερικά". Ωστόσο την εποχή αυτή επιχειρείται η υπαγωγή των ειδήσεων που αφορούν το κρίσιμο θέμα των συζητήσεων στην Εθνοσυνέλευση κάτω από τίτλους δηλωτικούς του περιεχομένου τους. Ένα μεγάλο μέρος του χώρου στις εφημερίδες εκείνων των ημερών καλύπτεται από την αναφορά στα ίδια τα Πρακτικά της Εθνοσυνέλευσης και στις επί μέρους συζητήσεις, έστω και με καθυστέρηση λόγω του ρυθμού κυκλοφορίας τους. Κάθε εφημερίδα δίνει διαφορετική έκταση στα Πρακτικά που δημοσιεύει. Ανάλογα με την περιοδικότητά τους οι εφημερίδες επικεντρώνουν την προσοχή τους επιλεκτικά σε ορισμένες αγορεύσεις ή προβαίνουν σε περιλήψεις των συζητήσεων στην Εθνοσυνέλευση, όπου κυριαρχούν όμως τα σχόλια. Οι εφημερίδες που δημοσιεύουν πλήρη πρακτικά είναι η "Ελπίς", η "Αθηνά", ο "Φίλος του Λαού" και η "Καρτερία".

Με βάση τα ανωτέρω κρίθηκε άσκοπο να ενταχθούν στον ανά χείρας τόμο οι συζητήσεις της Εθνοσυνέλευσης που δημοσιεύονται αναλυτικά στις εφημερίδες της εποχής, επαναλαμβάνοντας κατά βάση τα κείμενα των Πρακτικών. Επίσης αποκλείστηκαν τα εντελώς περιγραφικά "ρεπορτάζ" για επισιτώδη η καθαρά διαδικαστικά θέματα. Όλα τα υπόλοιπα δημοσιεύματα, καταταγμένα με χρονολογική σειρά κατά εφημερίδα, αποτελούν το τρίτο μέρος της παρούσας έκδοσης της Βουλής.

Εάν θέλαμε να εντοπίσουμε σε αδρές γραμμές τα μείζονα προβλήματα που προκάλεσαν "τον εκ θερμών συζητήσεων κλύδωνα" κατά την έκφραση της εποχής ("Αθηνά", 4.12.1843) θα παρατηρούσαμε τα εξής:

Η γενική θεματική του Τύπου περιστρέφεται ιδίως στην προσεκτική κριτική που ασκείται στον Μονάρχη -κυρίως όμως στην Βαυαροκρατία- για την προηγηθείσα περίοδο της "Απολυταρχίας", στην εμμονή στις διακηρύξεις και τις υποθήκες της Τρίτης Σεπτεμβρίου, στην αναγκαιότητα θέσπισης ενός σύγχρονου και φιλελεύθερου Συντάγματος, στην υπογράμμιση της ιδιαίτερης σημασίας της ελευθερίας του Τύπου και στην κοινή απαίτηση αποχώρησης των βαυαρικών στρατευμάτων. Τα ειδικότερα δε ζητήματα που προκαλούν έντονο ενδιαφέρον είναι αναμφισβήτητα η ψήφιση του Κανονισμού της Εθνοσυνέλευσης, η απάντηση στον "λόγο του θρόνου" -ιδίως λόγω της έλλειψης κάθε μνείας της "Τρίτης Σεπτεμβρίου"- η διάσταση απόψεων στο εκκλησιαστικό ζήτημα, το πρόβλημα του διαχωρισμού των Ελλήνων σε "αυτόχθονες" και "ετερόχθονες", η έντονη διχογνωμία ως προς την καθιέρωση δεύτερου αντιπροσωπευτικού σώματος (Γερουσίας) και, τέλος, το θέμα της διαδοχής του θρόνου.

Όλες οι ανωτέρω γενικές και ειδικές αξιολογήσεις των συνταγματικών δρωμένων από τον Τύπο της εποχής είναι αναμφίβολα εξαιρετικά ενδιαφέρουσες για μία ολοκληρωμένη και απροκατάληπτη προσέγγιση της συνταγματικής ιδεολογίας και πράξης της Α' Εθνικής Συνέλευσης. Αλλά και γενικότερα, η ιστορική έρευνα των συνταγματικών και ιστορικών μας θεσμών, απαλλαγμένη κατά το δυνατόν από τους παραμορφωτικούς φακούς του παρόντος και προσανατολισμένη στις προσλαμβάνουσες παραστάσεις της ίδιας της εποχής, έχει ασφαλώς πολλά να αντλήσει από όσα εύγλωττα αποτυπώνονται στα δημοσιεύματα που ακολουθούν.

Αθήνα, Ιούλιος 1995

Γιώργος Σωτηρέλης
Προϊστάμενος του Τμήματος
Κοινοβουλευτικών Ερευνών και Μελετών

ΑΡΙΘ 4057 ΕΤΟΣ ΙΒ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1845

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 15 ΤΕΤΑΡΤΗ.

Εκδίδεται διὰ τῆς ἑξαμηνίας, Τετάρτης καὶ Σάββατον.
 —Τιμὴ ἑτησία δραχ. 48.
 * ἡμικρασίς 24.
 * τριμηνιαία 12.
 —Τιμὴ καταχωρήσεως δι' ἑκατὸν στίχων 48. λαν.
 —Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς
 τὰ διζύγια ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τοῦ ἑαῦτος τοῦ Κράτους συνδρομητικῆς τοῦ μὴ πλη-
 ρούντος ταχυδρομικῆς ἡμέρας,
 Τιμὴ ἑτησία δραχ. 48.
 — ἡμικρασία 24.
 — τριμηνιαία 12.

ΠΡΟΪΚΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Γ Α Λ Λ Ι Α.

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝ.

α Τα τελευταῖα Ἀθηναῖκά συμβάντα κατέστησαν περιττοῦς πλέον τοὺς συνδυασμοὺς τῶν μεγάλων τῆς Εὐρώπης πολιτικῶν ἀνδρῶν. Τὸ ἀντικείμενον τῆς διπλωματικῆς συνόδου ἐξέλιπε διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν συγκιρόντων τοῦ λαοῦ, τῶν δὲ ἰδεῶν ὁ βαθὺς πέπλος ἀπεκαλύφθη ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐν διστάσματι μιᾶς μόνης νυκτὸς ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, χωρὶς σύγκρουσιν, χωρὶς ἀπαξίαν, καλύπτεται συνταγματικῇ!

β Ἡ θέλησις τῶν Βασιλέων, ἥτις τὴν ἐπλασιν, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐθνικὴν θέλησιν· ἀρ' ἐσπέρως οἱ κυβερνῶντες ἔβλεπον ἐνώπιόν των πλήρη ἀσφάλειαν, ἡ δὲ γλῶσσά των ἐνέπνεε θάρρος διὰ τὸ μέλλον· οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ κόλακες ἐπίστευαν, ὅτι τὸ μέλλον των ἦτον ἐξασφαλισμένον, ἀλλὰ τὴν ἐπύρριον εἶδαν μεταωμένους τὰς ἐλπίδας των· νῦν κατὰστασις πραγμάτων διετέχθη ἐκείνην, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ὁποίας ἐπανεπαύοντο.

Δὲν θέλωμεν νὰ προεκγράσωμεν γνώμην περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐπικρατήσεως ταυτῆς· ἡ σύνεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐράνη μᾶλλον εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἢ εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ὑπέστη γενναίως ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, κατὰ τῆς Τούρκικης ἀγανακτήσεως νῦν ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ἐπροσκάλεσαν τὸν ὑπὲρ τοῦ συντάγματος ἀγῶνα, ὅστις ἐνδιαφέρει τὴν Εὐρώπην, τὴν προτοχὴν τῆς ὁποίας ἐπέσυρε.

Καθεὶς ἀναντιρρήτως ἐνθυμεῖται, ὅτι διὰ συνθήκης, ἡ ὁποία ἐκλήθη, κατὰ τὸ 1831, εἰς τὸ Λονδίνον μεταξὺ Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ῥωσσίας καὶ Βαυαρίας, ὁ Ὀθων, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας, ἐξελέχθη Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος· εἰς τὴν συνθήκην ταύτην δὲν ἔγεινε λόγος περὶ τῆς ἐγγυήσεως τῶν ἐλευθεριῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐξέθεσαν τὸ πᾶν καὶ ἔχουσιν τόσα αἵματα.

Βαυαροὶ, ἐξήκοντα ἐκατομμύριον ὀρέγων δάνειον, (ἴσ' ἡ συνθεῖς τοῦ Βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐπροσδιώρισαν διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ὀθων ἦτον ἀνήλιξ, καὶ δὲν ἐδύνάτο εἰμὴ κατὰ τὴν πρότερον Ἰουνίου 1835 νὰ ἀνυψῇ τὰς ἐνίας τοῦ Κράτους. Διὰ τοῦτο Κυβέρνησις ἀνετίθη εἰς ἀντιβασιλείαν, συγκειμένην ἐκ τριῶν

Παυλῶν· ἡ ἀλλόκοτος αὕτη κυβέρνησις ἀπεβιάσθη εἰς τὸ Νεόπλιον, κρατοῦσα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα ῥωμαίαν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἀργύριον· πώποτε ἐνθρόνισις ὑπὸ ἀπαισιωτέρας οἰωνοῦς ὅςιν ἐλαβε χώραν. Τὴν Βασιλείαν τῆς Ἑλλάδος συνώδευσεν στολισκός, φέρων τὴν Γερμανικὴν χωροφυλακὴν, καὶ συγκείμενος ἐν πλοίων τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας. Οἱ Ἕλληνες ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνέσυχον πνεῦμα τὴν νέαν ταύτην κυριαρχίαν. . . .

Ἀναλαβούσα ἡ Ἀντιβασιλεία τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος διήρτηεν αὐτὴν εἰς νομοὺς καὶ ἐπαρχίας, καὶ ἐσχημάτισεν μικρὸν τακτικὸν στρατὸν, παρὰ δὲ τὰς τὰ δυνάτεις φερόμενας εἰς τοὺς Γερμανοὺς· ἡ διοίκησις ἐντοργεῖτο μὲ γερμανικὴν ψυχρότητα, αὐστηρότητα καὶ ἐνθρόνισμα, ἀνθ' ὅλης, ἀλλὰ μὲ τρόπον ἀκατάλληλον καὶ ἀνυμψίζουσαν μὲ τὰ ἔθνη καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων· περὶ ἐλευθέρων ὁμοῦς θεσμοθεσιῶν πρόνοιαν οὐκ ἐλαμβάνετο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεκαλύρθη ἡ συνωμοσία τοῦ Κολοκοτρώνη (α), ἀνήκοντος εἰς τὸ Ῥωσσικὸν κόμμα. Μετὰ πολύμηνον δὲ κρίτησιν αὐτοῦ τὸν διώρισαν τέλος σύμβουλόν τῆς Ἐπικρατείας, καθ' ἣν οὐδ' οὐρανὸν ἐξείκλινον τὸν τρόπον ἡγεγῆσαν, ἐπικρατεῖται ἡγεύοντο εἰς διάφορα μέρη· ὅτε μὲν οἱ Μυτιληῖται, ὅτε δὲ ληστρικαὶ συμμορίαι, αἱ ὁποῖαι, εἰσπερχόμεναι διὰ τῶν ὁρίων, ἐτάραττον τὸν τόπον· ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνεσυχίας καὶ ταραχῆς τούτης, ἦτο ὁ ἄσχυρος νὰ μορφώσῃσι κατὰλληλον σύστημα φορολογίας, τὸ ὁποῖον κατ' ἔστω πλεῖον ἀκατόρθωτον ἢ πενία τοῦ λαοῦ. Τὸ δάνειον λοιπὸν τῶν 60 ἐκτομμυρίων δαπανᾶται, ὡς καὶ τὰ μικρὰ εἰσοδήματα τοῦ Κράτους.

Ἰστέον τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Παυλίου, ἡ Ἀρμενιστικὴ διακήρυξις ἀρχικαγγελάριος· ὁ Κωλέττης, ὅστις προέδρυνεν τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας, ἐξορίζεται ἐξ ὅρας ἐντιμὸν ἐντὶ οὐδ' οἱ Ἕλληνες ἐπερίμενον τὴν συγκρότησιν ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἐπιστήθη, κατὰ τὴν Γαλλικὴν τῆσιν, ἐν συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἔχον εἰσπρατῆς καὶ μηχανικοῦ μισθὸν 500 δραχμῶν· μέλη τοῦ διωρίσθησαν ὁ Μυρομιγάλης, ὁ Βότσαρης, ὁ Κουντουριώτης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μυροκαρδάτος, ὁ Τρικυπῆς καὶ ἄλλοι, οἵτινες κατὰ ἑκάστην καὶ θάλασσαν ἐπολέμησαν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ἐν τούτοις ὁ τύπος ἔφανε τὴν φωνὴν τοῦ, διακηρύττων τὰ παθήματα τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε ὑπεστηρίζοντο καὶ ἀπὸ μερικῶν κινήματα· οἱ Ῥουμειλισταὶ ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, φέρονσαν ἐπ' αὐτῆς τὸ σύνθημα « Σύνταγμα καὶ ὁ Ὁθωμανὶς γὰρ τὸν λαόν ». Ὁ Γερμανικὸς στρατός ἀρ' ἐνὺς μὲν ὑπεκίνει τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ ἑθνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ,

(α) Σ. Σ. Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τὸν συγγραφεῖα νὰ κάμωμεν τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ συνωμοσία αὕτη ἦτον ἀπλὴ σκιά, ἐκείνην τῆς ἐκείνης ἐκρύπτετο ἡ δολιχότης τῆς ἀντιβασιλείας.

καὶ ἀφ' ἐτέρου ἐξήντησε τὸν χρηματικὸν πόρον τοῦ τόπου. Παράπονα ἄλλα ἐντηγόσαν· τὰ παθήματα τοῦ Ἀρχιερέως Σελαλ-
λασίας ἐψύχρναν πολὺ τὸν Ἑλληνικὸν κλῆρον· οἱ καθολικοὶ Ἑλ-
ληνες ἀφ' ἐτέρου εἶχον παράπονα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, διότι
δὲν ἐρύλκτε τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνεξίθρησκείας καὶ ἐλευθερίας τῶν
ῥρημάτων. (6)

Ἡ σύνταξις συντάγματος καὶ ἡ ἀναχώρησις τῶν Βυβαρικῶν
στρατευμάτων ἦτον ἐξ ὑπαρχῆς ἡ δομῶντος ἀπαιτήσις τῶν Ἑλ-
λήνων. Τὰ αἷτα ταῦτα ἐπροκάλεσαν τὴν ἐπανάστασιν τῆς
Διεσσηνίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος (γ), μετὰ τὴν κατὰ-
θλιψιν τῶν ὁποίων ὁ Βασιλεὺς Ὁθων μετίσθη εἰς τὴν Γερμανίαν,
ὅπου ἐνυμφεύθη.

Κατὰ τὸ 1838 ἐξεδόθη νόμος τις περὶ ἐπαρχιακῶν συμβού-
λων, συντεταγμένος ἐπὶ τῶν θέσεων τοῦ Γαλλικοῦ· ἡ ἀτελής
αὕτη θεσμοθεσία, μὴ συνδυασμένη μετ' ἀντιπροσωπικὴν σύνταξιν,
δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχρηστῇ εἴητος, τοῦ ὁποίου αἱ περὶ ἐλευθε-
ρίας ἰδέαι ἐστηρίζοντο εἰς πολυχρόνιον αἱματηρὰν πάλην καὶ
εἰς τὰς μετὰ τῆς Γαλλίας σχέσεις του· ἀλλ' ἡ βεβαιότης πληγὴ,
ἣτις ἐμελλε νὰ ἐπιέρη κατὰ τὴν ἥτον ἡ κατὰστασις τοῦ
Δημοσίου Ταμείου, οἱ πόροι τοῦ ὁποίου δὲν ἐπαρκοῦσαν εἰς τὰς
ἀνάγκας τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐκ τούτων ἐννοεῖτε τὰ ἐν Ἀθήναις συμβάντα· ἡ Βυβαρία
ἐνόμισεν, ὅτι κατέκτησε τὴν Ἑλλάδα· ἡ ὑλικὴ δύναμις καὶ ὁ
ἀργυρὸς ἦσαν τὰ μέσα τῆς διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνή-
σεως. Τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ δανείου προσέβαλε τὸ μέλλον τοῦ
τόπου, καὶ εὐκολον ἦτο νὰ προβλέψῃ πᾶς τις, ὅτι τὰ ἐπιπλάστα
ἐκεῖνα στηρίγματα ἤθελον ἐκλίπει, ὅταν ὁ θόλος ἤθελε πλέον
καμῶν. Προρρήσεις ἀπαίσιαι εἶχον ἤδη ἐντηγῆσαι κατὰ τὴν τε-
λευταίαν σύνοδον τῶν βουλῶν· αἱ προρρήσεις ἐπαρχματοποιήθησαν.

Ἦμεῖς, οἵτινες ἀπ' ἀρχῆς ὑπεστηρίξαμεν εἰλικρινῶς τὰς ὑπὲρ
ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας προσπαθείας τοῦ γενναίου Ἑλληνικοῦ
λαοῦ, ὑψόνομεν καὶ σήμερον τὴν φωνήν μας, εὐχόμενοι νὰ μὴ
διαδεχθῶσι τὰς μακρὰς θυσίας των αἱ βυαιοπραγίαι καὶ αἱ διαρ-
γιαί. Κατὰ τὰ 1815, ὡς καὶ μετὰ τὸ 1830, ἡ Εὐρώπη ἐσπερε
σπόρον αἴρας, ἃς βλέπει ἤδη τοὺς κλύδωνας εἶναι καιρὸς νὰ ἐπα-
νέλθῃ εἰς ἰδέας ὑγιεινῆς, φρονιμωτέρας, καὶ μάλιστα ἠθικω-
τέρας. »

Τὸ ἄρῃον τοῦτο μεταρράσας ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδας
τὸ ἔθνος, διὰ νὰ ἰδῶσιν οἱ ἀναγνώσται μας ποῖαν κρίσιν
κάνουσιν εἰς τὴν Εὐρώπῃ περὶ τῶν πραγμάτων μας.

(6) Σ. Σ. Ἀπατᾶται ὁ Συγγραφεὺς· ἡ Ἑλληνικὴ ἐφημερίς ὁ
Λίον μαρτυρεῖ περὶ τούτου· τὸ ἀνεξίθρησκον τῆς Ἑλλην. Κυ-
βερνήσεως κατήντησεν ἰσως πολὺ μακρὰν.

(γ) Σ. Σ. Τὸ ἄρῃον ἀπατᾷ· Ἀρμενίαις, ἀλλὰ βέβαια
κατὰ παραδρομήν.

ΑΡΙΘ. 4069 ΕΤΟΣ ΙΒ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1843

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 24 ΤΕΤΑΡΤΗ

Εκδόται δε τῆς ἑξαμηνίας, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
 -Τὴν ἑξαμηνίαν δραχ. 48.
 -ἡμερησίαν 34.
 -τριμηνίαν 43.
 -Τὴν πενταμηνίαν δ' ἔκαστον σάββατον . . . 48. λεπ.
 -Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθήνης καὶ εἰς
 τὰ διόφικα ταχυδρομεία τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τοῦτο ἐκτὸς τοῦ Κράτους συνδρομαὶ, τοῦτο μὴ ἀνα-
 γίνονται ταχυδρομικῶς ἰσχύει,
 Τὴν ἑξαμηνίαν δραχ. 84.
 - ἡμερησίαν 37.
 - τριμηνίαν 46.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΣ 23. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Ο ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΨΙΤΤΑΚΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

Δὲν ἀμφισβάζομεν ποσῶς, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ κανονισμοῦ τῆς Συνελεύσεως, συνταχθέντος παρὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγείσης ἐπιτροπῆς, ἦτο ἀδύνατον νὰ τύχῃ εὐμενοῦς καὶ δικαίας ἐπικρίσεως παρὰ τῷ συντάκτῃ τοῦ Αἰῶνος. Τὸ ἔργον ἐγένετο παρ' ἀνδρῶν, οἵτινες, ὡς μὴ ἀνέχοντες εἰς τὸ πολιτικὸν σύστημα αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς 3. Σεπτεμβρίου, ἐξακολουθοῦν νὰ θεωρῶνται καὶ σήμερον ὡς ἄλλων ἀρχῶν καὶ ἄλλου συστήματος, οἱ δὲ ἔπαινοι τοῦ Αἰῶνος φυλάττονται ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ἐξιδιασμένους φίλους καὶ θαυμαστάς του.

Εἰς τὸν ἀριθ. 485. αὐτοῦ περιέχεται ἄρθρον πλήρες ἐμπαιθῶν ἀλογικῶν δοκιστηρίων τινος, ἐπικρίνοντος τὴν εἰρημένον κανονισμόν. Προκαυχάται δὲ οὗτος νὰ καταδικάσῃ δι' ἀνόριστων κατηγοριῶν τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς, ὡς μὴ ἐπιτυχημένον καὶ προβαίνει εἰς τὰς ἀκολουθοῦντας τρεῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποδείξεις, τῶν ὁποίων τὴν ἀλογίαν καὶ ἀμάθειαν μᾶς εἶναι εὐκολώτατον νὰ διατρανώσωμεν.

Α'. Κατηγορεῖ τὴν ἐπιτροπὴν, διότι δὲν ἀνέβησιν εἰς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ προέδρου ὅλα τὰ ζητήματα τῆς τάξεως· κακίζει τὸ ἔργον ὡς παρεμβάλλον προσκόμματα εἰς τὴν ταχείαν διεξαγωγὴν τῶν υποθέσεων, ἀπαιτοῦμένους εἰς τὴν διάλυσιν πολλῶν ἐξ αὐτῶν τῆς ἀπορήσεως ὁλοκλήρου τοῦ σώματος. Ἢ δόξα αὕτη εἶναι γελοία, ὡς υποθέτουσα εἰς τὸν ἐπικριτὴν παχυλωτάτην ἀμάθειαν καὶ ἀγνοίαν τῆς φύσεως τῶν καθηκόντων τοῦ Προέδρου καὶ τῶν δικαιοματίων τῆς Συνελεύσεως, σκοπὸν ἔχοντων νὰ συμβιβάσωσι τὴν ἐλευθερίαν τῶν συζητήσεων μετὰ τὴν τάξιν, χωρὶς οὔτε τὸ εἶν οὔτε τὸ ἄλλο νὰ ἀπορῶσι μηδὲν ὑπὸ τὴν δικτατορικὴν ἐξουσίαν τοῦ διευθύνοντος τὰς συζητήσεις. Ἐὰν ὁ Πρόεδρος εἶχε τὸ δικαιομαχ μόνος ν' ἀποφασίζῃ τὸ παραδεκτὸν ἢ μὴ τῶν προτάσεων τινῶν, τὴν σχέσιν τῶν μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν διάταξιν, τὸν προσδιορισμὸν ταύτης, τὴν ἐποχὴν καὶ δι' ἣν αἰετοῦν τῶν ἐργασιῶν, τὰ ζητήματα τῆς προηγούμενης καὶ τῆς βεβαίως ἐπιτιμώμενης, τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριᾶς.

σεως, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἤθελε γίνεαι κύριος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θελητικῆς τῆς; Ἰαυτὰ εἶναι τὰ μόνον ζητήματα τῆς τάξεως, τὰ ὁποῖα ποτὲ πρόεδρος βουλευτικοῦ σώματος καὶ εἰς οὐδὲν μέρος ἐπιφορτίσθαι ἀπολύτως καὶ τὰ ὁποῖα ὁ κανονισμὸς ὑπέβηκεν εἰς τὴν συμβουλὴν ἢ ἀπόρριπτον τῆς Συνελεύσεως. Παρεξέτρετο εἰς παρὰλογισμοὺς ὁ ἐπικριτὴς, διότι εἰδιώρησε τὸν Πρόεδρον *δικαιοσύνῃ* καὶ τὴν *Συνέλευσιν δικαιοσύνην*. Ὁ παρὰλογισμὸς εἶναι τόσον προφανὴς, ὥστε δὲν ἀξίζει καὶ τακτικῆς συζητήσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ Πρόεδρος εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ διευθύνῃ τὰς συζητήσεις, κατὰ παρὰδεδομένους κανόνες καὶ τύπους ἐκφράζων τὸ φρόνημα καὶ τὰς εὐχὰς τῆς, τόσον μόνον δυνάμενος, ὅσον δὲν δύναται νὰ προτάλλῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς. Ὁ ἐπικριτὴς προβάλλει, ὅτι τὸ ἀρρῶν τὰ καθήκοντα τοῦ προέδρου ἄρθρον ἐρρήσθη κατὰ γράμμα ἀπὸ τὴν κανονισμὸν τῆς γαλλικῆς Βουλῆς. Τί ἤθελε νὰ ἐκρῇται διὰ τούτου, ἀγνοοῦμεν. Ἄν ὅμως ἤθελε νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι γνωρίζει τὸν γαλλικὸν κανονισμὸν, καὶ ἐπομένως εἶναι κἀτοχοῦ νομοθετικῆς ἱστορίας, τὴν στέλλομεν καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν διὰ νὰ εἴδῃ τὴν αὐτὴν ἁρῆν. Τὸ ἀνοητότερον δὲ εἶναι ὁ ἔλεγχος τῶν ὁποίων κἀνεὶ ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον παρὰχωρεῖ εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μετέτρεχῃ ὡς πληρεξούσιος ἀλλ' ἐγκυκλοπαικῶν τὴν προεδρικὴν τοῦ ἔδραν μίχρη διελύσεως τοῦ ζητήματος. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προτάσεως τοῦ ῥέει εἰς παρὰδειγμα τὴν Ἀγγλίαν, τῆς ὁποίας ὁ Πρόεδρος δὲν ἔχει τὴν ταῦτοτον δικαίωμα· ἐλησμονήσεν ὅμως ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἄλλοτε, ὅτε ἐκκλονίσθησαν τὰ δικαιώματα τοῦ Προέδρου (Speaker) καθὼς καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸ τοῦ 1830, ὁ πρόεδρος ἐκλέγετο παρὰ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ ἀριθμοῦ τινος ὀνομάτων καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο καθαρὸν ὄργανον τῆς Βουλῆς, ἀμέτοχον κυβερνητικῆς ἐπιρροίας, τὴν ὁποίαν τοιαῦται συνελεύσεις δικαίως προσπαθεῖν παντοιοτρόπως ν' ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς συζητήσεις των· ἐλησμονήσεν ὅτι εἰς μὲν τὴν Ἀγγλίαν ὑπάρχει εἰς μέρει πρόεδρος, ὅστις ἐπομένως εἰς οὐδεμίαν περίστασιν δύναται νὰ ἐγκυκλοπαικῇ τὸ προεδρικὸν θρόνον, χωρὶς νὰ παρὰβιῇ ἢ τὰς τῶν συζητήσεων καὶ νὰ διακινδυνεύσῃ ἢ ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, ἐπὶ ὁ κανονισμὸς τῆς Συνελεύσεως ἐπιτηδεύει παρὰδεχθῇ τέσσαρες ἀντιπροέδρους διὰ νὰ ὑπάρχουν οἱ νόμιμοι ἀνὰπληρωταί, ὅποτε ὁ προεδρεῖων ἤθελεν αἰσθάνεσθαι τὴν ἀνάγκην νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, διὰ νὰ διαχύσῃ μεγαλύτερον ῥῶς εἰς αὐτήν. Ὅποιον κακὸν δύναται νὰ προκύψῃ εἰς τὰς προτάσεις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τῶν συζητήσεων, ἂν εἰς στιγμὴν τινὰ τὰ ἔργα τοῦ προέδρου μεταβῶσιν εἰς ἄλλον, μὴ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἐκλειγμένον δὲ δι' ἀπολύτου πλειονότητος καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ συνεδελφός του καὶ ἐπομένως ἀπολαμβάνοντα τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης, ἀφοῦ διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ ἡ ἐπαρχία, ἥτις ἔστειλε τὸν πληρεξούσιον τῆς δὲν στερεῖται τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τὸ ἔθνος δὲν στε-

ρείται τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἱκανότητος τοῦτου ἐπὶ κινήσεως πε-
ριστάσεως;

Β. Ὁ ἐπικριτὴς προβάλλει εἰς τὸ ζήτημα τῆς φανεράς καὶ μυσ-
τικῆς ψευδοπορίας ἀντιγράφων ἀτελείστατα βραχέως ἐρρήθισαν εἰς τὴν
Συνέλευσιν παρὰ τῶν ἐκτελεστικῶν τῆς φανεράς, Ζωγράφου καὶ Ἀρ-
γυροπούλου. Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι μέγιστον, ἔχει τοὺς ὑπὲρ καὶ
κατὰ λόγους ἐκθεμένους κατ' ἐκτασιν εἰς τὰς πολιτικὰς συντα-
φαίς καὶ εἰς τὴν ἀλλάνθηστον ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν. Ἡ πλειονότης τῆς
ἐπιτροπῆς ὁρμωμένη ἀπὸ τὴν σταθερὰν πεποιθῆσιν, ὅτι ἐπὶ
τῆς παρούσης ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους ἀρμόζει
ἡ μυστικὴ ψευδοπορία. ἐπρότεινε ταύτην εἰς ὅλα τὰ οὐτιώδη ζητή-
ματα τῶν τε νόμων καὶ προσώπων, ἀπαρχάλλεως ὡς τὴν ἔχει
ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον, ἔθνη μᾶλλον προωθυμένα τῆς Ἑλλά-
δος καὶ εἰς τὴν ὕλικὴν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν. Τὸ ὑπουργ-
γεῖον ὅμως ἀρ' ἐνός διὰ σκοποὺς τινος καὶ ἀρ' ἑτέρου ὁ φόβος τι-
νων πλεριεξουσιῶν, τῶν ὁποίων τὰ προσόντα τῆς νομιμότητος ἀμ-
φιβητοῦντο καὶ διὰ τοῦτο ἤλπιζον νὰ προστατευθῶν ἀπὸ προσω-
πικῆς ἐπιρροῆς, ἐκέντησαν τὴν φιλαυτίαν τοῦ Ἑλλήνου, ὅστις εἶναι
ὑπερήφανος καὶ κατίσχυσαν τῆς πολιτικῆς ἀνάγκης τῶν περιστά-
σεων, ὑπαγορευούσης τὴν μυστικὴν ψευδοπορίαν. Δὲν εἶναι ἐπομέ-
νως ἑλλειψίς τῆς ἐπιτροπῆς οὔτε ἐπιστημονικῶς θεωρουμένη, οὔτε
σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδίαν τῆς πεποιθήσεως, ἀν' ἐπρήκρινεν εἰς τὴν
σύνταξιν τοῦ ἔργου τῆς τῆς μυστικῆς ψευδοπορίας τῆς φανεράς· ὁ
χρόνος μόνος δύνανται νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ ποῖος εἶχε τὴ δίκαιον,
ποῖος ὥρμητο ἀπὸ ἀκραιφνέας πατριωτικῆς αἰσθητικῆς. Ἰαυτὰ λέγον-
τες δὲν ἀπελπίζομεθα, διότι πιστεύομεν ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς κοινῆς
γνώμης καὶ τὸ γενικὸν ὁρμήμα, τὸ ἐξηγηθὲν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρ-
χίς, θέλει ὑπερνικήσῃ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα σκοπίμως οὕτω προ-
τοιμασθήσαν κατὰ τῆς εὐτυνεϊδῆτος μετὰ παρρησίας ἐξασκήσεως
τῆς ψήρου.

Γ. Ὁ ἐπικριτὴς ἀπαιθεῖ καὶ τρίτην ἑλλειψίαν τὸν ἀνάκλητον
χαρκατῆρα τῶν ἀποράσεων τῆς Συνελεύσεως, φέρων εἰς παράδειγ-
μα τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἰς τρεῖς διακρίσεις περιήδους συζητοῦνται
καὶ ἀποφασίζονται παρὰ τῶν βουλευτῶν τὰ νομοσχέδια. Πραδεχόμενοι
τὴν πρότασιν καθ' ὅλα ἀκριβῆ, πάλιν παρρησιάζομεν τὴν ὑπάρχου-
σαν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ τριμερῆς σύγγαυιν τῶν συντακτικῶν συνε-
λεύσεων μετὰ τῶν βουλευτῶν, αἵτινες συνέρχονται περιοδικῶς, ἐνα-
σχολοῦμεν εἰς νομοθετικὰ ἔργα μικροτέρας ἀξίας καὶ ἐκ φύσεως
ἐνδετάβλητα, ἀναλόγως τῶν προήδων τῆς κοινωνίας, ἐνῶ αἱ πρῶ-
ται συγκαλοῦνται ἐκτάκτως μετὰ προηγούμενον κλονισμόν τοῦ
κοινωνικοῦ σώματος, διὰ νὰ θέσουν ἐφ' ἑκαστὸν ὅσον οἶον τε τοὺς θεμε-
λιώδεις νόμους, ἀνακεφαλαιουμένους εἰς ὀλίγιστα ἄρθρα ἀνεκτιμή-
τως μὲν ἀξίας ἀλλ' ἀτελείστατα διὰ τῶν ἀνατιθέμενων ἀπο-
δεικνυομένων ἀπὸ τὴν παγκόσμιον πείραν καὶ ἱστορίαν τῶν ἐθνῶν
ἀληθειῶν, καταπραΰνεται τὸν κλονισμόν αὐτὸν τὸ ταχύτερον καὶ

ἐπανατρέψαι τὴν δικταρχοῦσαν εἰρήνην καὶ πίστιν εἰς τὸ κρά-
τος, διὰ τῆς ἀποπειρωτικῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐπομένων ἐκ τῆς
διαφορᾶς τοῦ σκοποῦ, τῆς εἰδικότητος καὶ τῆς τοχύτητος τῶν
ἐργασιῶν τῶν μὲν πρῶς τὰς δὲ, προκύπτει καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ τρό-
που καὶ χρόνου. Συνέλευσις συντακτικῆ ἐνδοιαζούσα εἰς τὰς ἀπο-
φάσεις τῆς, οἷον τὴν ἐπιθυμίαν ὁ ἐπικριτὴς δὲν ἐπαρουσιάζῃ ἀκόμη
εἰς τὰ χρονικά τῶν ἐθνῶν. Ὅλοι οἱ καθήμενοι ἐντὸς αὐτῆς ὑπέρτα-
τοι νομοθέται θεωροῦνται προκατειλημμένοι ἀπὸ τὴν ἀπλότητα
καὶ τὸ κατεπεῖγον τοῦ σκοποῦ, ὥστε ἀπορρίπτομένου νόμου τινος
ἀπολύτως, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ νόμος αὐτοῦ εἶναι ἀκατάλ-
ληλος εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἐστὶν ἐλ-
τοὺς πληρεξουσίου τοῦ φωτισμένου περὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ εὐγυῶν
τοῦ, ἀπορρίπτομένου δὲ σχετικῶς, ἐπιθυμῶνται οὗτος καὶ παραδέ-
χεται ἀμέσως. Εἰς ὅλας τὰς τὰς ἀποφάσεις ἀπαιτεῖται ἡ πλειο-
ψηφία, ἔστω καὶ διὰ μιᾶς περιπλέον ψήφου, διότι εἴταν ὑπάρχῃ
ισοψηφία, ὑποτίθεται ὅτι τὸ ἔθνος εἶναι ἀκριβῶς διηρημένον τὰς
γνώμας καὶ εἰς τὴν ἀμφισβολίαν τοῦ ποῦ ὑπάρχει ἡ ὀρθωτέρα γνώμη,
ἡ ἀπραξία εἶναι ἡ λογικὴ καὶ πολιτικὴ συνέπεια, ἀνατιθεμένης εἰς
τὴν σοφίαν τοῦ χρόνου τῆς λύσεως τοῦ νῦν ἀδιελύτου μέλλοντος ζυ-
γίματος.

Περιμένομεν νὰ ἴδωμεν δημοσιευμένας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπικρί-
σεις διὰ νὰ φέρωμεν καὶ ἐπ' αὐτῶν τὸς παρατηρήσεις μας. Συμψου-
λεύομεν ὁμῶς τὸν ἐπικριτὴν νὰ μὴ γίνῃ καταγέλαστος, κροδίδων
τὴν ἐμπάθειαν καὶ ἀμάθειαν τοῦ, ὡς δογματίζων περὶ ἀντικειμέ-
νων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὸ φῶς τῆς ἐλευθερωτέρας συζητήσεως,
τὴν ὁποίαν προσφέρει ἡ παρούσα συνέλευσις, περιέχουσα εἰς τοὺς
κόλπους τῆς τοσούτου λογίους, εἰδύμονας περὶ τὰ νομοθετικά. Το
σχένομοδιον τῆς ἐπιτροπῆς συνταχθὲν ἐπισπευμένως εἰς διάστημα 24
ὥρων διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ἀνάγκης, δὲν ἦτο ἀλάνθαστον, εἶχε
ὅμως ὅσην τελειότητα, οἱ πρὸ αὐτοῦ κυριεύοντες πολυχρονίως
εἰς τὰ νομοθετικά γραφεῖα τῆς Κυβερνήσεως μας, καίτοι ἐρρι-
ζόμενοι ἀπὸ προχείρους νομοθεσίας, δὲν ἐδειξαν οὔτε ὡς πρῶς τὴν
εὐστοχίαν, οὔτε ὡς πρὸς τὴν τάξιν, τὴν σαφήνειαν καὶ καθαρότητα.
Καὶ ποῦ ὁμῶς δὲν εὐρίσκει ἐλλείψεις ὁ εὐθόος καὶ ἡ ἀμάθεια; I. E.

ΑΡΙΘ. 4073 ΕΤΟΣ ΙΒ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1843

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 4. ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Εκδόται δε τῆς ἐκδόσεως, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
—Τιμὴ ἐτησίαν δραχ. 48.
— ἡμερησίαν 24.
— τριμηνίαν 12.
—Τιμὴ καταγραφῆς ἐξ ἑκατοῦν σελῶν . . . 18. λεπ.
— Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ εἰς
τὰ διάφορα ταχυγράμια τῆς Ἑλλάδος.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἑρμείου συνδρομητὰς, τοὺς μὴ πρὶν
ἀφῆκεν ταχυγράμια ἔχει,
—Τιμὴ ἐτησίαν δραχ. 54.
— ἡμερησίαν 27.
— τριμηνίαν 14.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1843.

Σήμερον μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν ἐπικοπήν συνήλθον ἐν τῷ Βουλευ-
τηρίῳ οἱ πληρεξούσιοι κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Προέδρου, διὰ νὰ συζητή-
σουν τὸ σχέδιον τῆς πρὸς τὸν Βασιλικὸν λόγον ἀπαντήσεως· ἡ συνε-
δρίασις ἄρχισε τακτικῶς, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς
προτερείας ἡμέρας, ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Νομοσχε-
δίου· ἀλλ' ἡ βασιουργία εἶχε διερεθίσει τόσον τοὺς πληρεξούσιους
καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ ἀκροατήριον, διαδόσασα ὅτι παρέλειψαν ἡ ἐπι-
τροπὴ μὲ σκοπὸν τὸ νὰ ἀναφέρῃ ῥητῶς τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου καὶ
τὰς αἰτίας αἰτίας τὴν ἐπρόκλησιν· ὥστε ὁ προεδρεύων καὶ μετ' αὐτοῦ
οἱ ὀρόνιοι ὠκονόμησαν· ὃ πρᾶγμα μὲ ἀνεπαίσθητον τρόπον, ἀναθέσαν-
τες τὴν συζήτησιν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀρχομένην δευτέρα, ἐπὶ σκο-
πῷ τὸ νὰ δυνάμεθα νὰ διασκηδᾶσούν τὸν ἀλογον ἐρεθισμὸν, καὶ τοιού-
τοτρόπως νὰ ἀποφύγῃ ἡ Σύνοδος τὸν ἐκ τῶν θερμῶν συζητήσεων
κλύδωνα τὸν ὁποῖον ἡ ἄγνοια, μὲν ἡ ἄγνοια, ἥτις κατὰ δυστυχίαν ἔλα-
βεν καὶ ἐκείτην τὴν ἤδη ἐπηωρημένην πολιτείαν μας, ἡμᾶς ἐκείνην
εἰς τοὺς ὀρόνιους αὐτῆς.

Μ' ὅλον οὖν πᾶσα στιγμιαία ἐργοπορία τῆς Συνόδου νὰ ἐπιφέρῃ καὶ
τὸν ὀλεθρον τῆς κοινωνίας μας· μ' ἔλα ταῦτα δὲν ἔμποροῦμεν νὰ μὴν
ἐγκρίνωμεν τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἡ προεδρία καὶ οἱ ὀρόνιοι πληρε-
ξούσιοι μεταχειρίσθησαν πρὸς κατένευσιν τῶν ἐξιμμένων παθῶν, τὰ
ὁποῖα, ἀνὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς ὀλιγότητος τῶν ἔμειναν καταπισμέναι, ἤτο ὁ-
μως πάντοτε ὀρόνιον ν' ἀποφύγῃ ἡ Σύνοδος.

Δὲν εἴμεθα ἐπαινέται τοῦ σχεδίου τῆς ἐκφωνήσεως, ἀλλ' οὐδ' εὐρίσκομεν αὐτῇ κατ'ἀλλήλων εἰς ἀπάντησιν τοῦ λόγου τοῦ Βασιλέως, τὸν ὅποιον ἐχρεώται ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἀπαντήσῃ παράγραφον πρὸς παράγραφον, καὶ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς ἐξέσεις του, αἱ ὁποῖαι εἶναι μὲ τόσον πολιτικὴν σύνεσιν σταθμισμέναι· καὶ νὰ ἐκφράσῃ μὲν ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἀνέγκην τῆς καταστάσεως τῶν ἐθνικῶν θεσμῶν καὶ τῆς στενῆς καὶ ἀδυσπλόου σχέσεως τοῦ θρόνου τοῦ Ὀθωνος μετὰ τοῦ ἔθνους, καθὼς καὶ τῆς στερεᾶς καὶ ἀμεταθέτου ἀποφάσεως αὐτοῦ εἰς τὴν στερέωσιν τῆς βασιλείας του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρσιωπήσῃ καὶ τὰς ἀρχάς, ἐπὶ τῶν ὧν τὸ ἔθνος προτίθεται νὰ θεμελιώσῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως του, τὸ πολιτικὸν τοῦ αἰσθητικῆς, μὴ ἀρκουμένη, εἰς τὴν ἀδυσπλόου λείψιν τοῦ Συντάγματος. Ἄν ὅς εἰς ταῦτα ἀνέφερε καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου, ἀποῦ ὁ συρμός ἀπαιτεῖ ἤδη νὰ τὴν παραγώνουσαν παντοῦ διὰ νὰ ἐλπιώσῃ, βιβλίου, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνωνται τὸ πρὸς αὐτὴν σέβας, τότε εἰς ἡμεῖς ἔοικεν ὑπάρχει ἡ τόσον πεισματωδὴς ἐκφώνησις· ἡμεῖς τοῦλάχιστον εἰς βλέπομεν τὴν βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν ἣτις ὑπεγέρσῃ τὴν ἀποσιώπησιν τῆς, ὅταν μάλιστα ἀναφέρεται καθαρῶς εἰς τὸν δεύτερον παράγραφον, καὶ ὅταν ἡ ἐξέσις αὐτῆς ἀπαυγάζει ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν φρόνησιν τοῦ Ὀθωνος, ἢ τοῦ λαοῦ τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχικῶν.

Ὅταν ὅς ἔχωμεν τόσον ψυχραιΐαν ἀποδείξαι περὶ τῆς στερεᾶς καὶ αἰλικρινοῦς ἀποφάσεως τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ νὰ ὑποβάλῃ τὴν κυβέρνησιν του εἰς τοὺς συνταγματικὰς θεσμούς, ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς οὖν ἡμεῖς οὖν νὰ μὴν κατακρίνομεν καὶ πᾶν ὅ,τι ἔοικεν λάβει χώραν εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τείνουσιν εἰς τὸ νὰ ψυχραίνῃ εἰς τὸ παραμικρὸν τὴν πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὰς ἐλευθερίας του πασιφανῶς καὶ πολυτροπικῶς κινηθῇσαν εὐνοϊκὴν τοῦ Βασιλέως διάθεσιν. Δὲν κρίνομεν οὐδ' ἀπαντήσεως εἶναι τὰς ἐξέσεις εἰσαγγέσει μὲ τὰς ὁποίας προσπαθεῖ ὁ Λεὼν νὰ διαστρέψῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἔθνους, πρὸς ἄλλων πράγματα τείνοντα εἰς ἀνατροπὴν τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως· εὐχόμεθα ὅμως ὥστε οἱ πληρεξούσιοι νὰ δείξουν τὴν ἀπαιτουμένην πολιτικὴν σύνεσιν καὶ νὰ διακρίνουν τοὺς ἀληθεῖς ἀπὸ τοῦς ψευδεῖς φίλους τοῦ ἔθνους. Τοῦτο συνιστοῦμεν κατ' ἐξάρεσιν εἰς τὴν φρόνησιν τῶν πληρεξουσίων, προσθέτοντες μόνον, ὅτι εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν ἡ μικροτέρα ἀπερικοπή των ἡμπορεῖ νὰ φέρῃ τὸν ὀλιθρον τοῦ ἔθνους, τοῦ ὅπου οὐδ' ὅχι μόνον τὰ δίκαια, ἀλλὰ καὶ τὴν μοναρχίαν ἀπειστέλλουσιν νὰ στηρίξουν διὰ τῶν ἀντιθέτων θεσμῶν τοῦ πολιτικῆς συντάγματος, περὶ τῆς ἀληθοῦς ἀρμογῆς τοῦ ὅπου πολλὰ ὀλίγοι, κατὰ ἐυσυνείδησιν, βλέπομεν ὅτι ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην γνώσιν, καὶ εἰς τοῦτο μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἐμπιστευθῶν τὴν σύνταξιν του εἰς τοὺς φρονιμότερους καὶ νὰ μὴν νομίζῃ ἕκαστος, ὅτι, διότι ἐξελέγθη πληρεξούσιος εἴτε τιμῶς· εἴτε διὰ περιδρομῶν καὶ δημοκρατῶν, ἔγινε καὶ νομοθέτης.

Ἄν οἱ πληρεξούσιοι εἶναι ἀληθεῖς φίλοι τῆς πατρίδος των, καὶ ἂν δὲν ἐπιθυμοῦν ν' ἀκούσων ἀπὸ τοῦς ἐντολαίς των, ὅτι δὲν ἐφρόντισαν ποτὶς περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐξέσεων τῶν συμφερόντων, πρέπει νὰ θέλουν πρὸ ἐπαλμῶν τὰ ἀληθῆ τοῦ ἔθνους συμπεριέροντα, πρέπει νὰ θεωρήσων τὴν θέσιν τοῦ ἔθνους καὶ σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ γενικὰ ἑυρωπαϊκὰ συμπεριέροντα, χάριν τῶν ὁποίων ἀπέκτισε καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ ὑπαρξίν· καὶ τόσον μᾶλλον, ὅσον τὰ συμπεριέροντα αὐτὰ ἀνταποκρίνονται μὲ τὰ ἀληθῆ συμπεριέροντα τοῦ ἔθνους αὐτοῦ.

Αἱ δύο μεγάλαὶ Δυνάμεις τῆς Δύσεως ἀπεύθυναν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν πρί-
 δειῶν τῶν συμβουλῆς· ὅποιος καὶ ἂν τὰς ἐπροκάλεσεν ἀδιάρκον· αἱ δυνά-
 μεις αὗται τὰς ἐξέπορταν καὶ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν τὰς σιδασθῶμεν
 κατὰ μίαν μέρος. Περιττὸν ἵσως ἔτε νὰ μᾶς εἰποῦν ὥστε, εἰς νὰ στερεω-
 θῇ ἡ Μοναρχία εἰς τὸν τόπον μας καὶ διὰ νὰ εἴρῃ τὸ ἔθνος εἰς τὸν προο-
 ρισμόν του, πρέπει τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως νὰ ᾖ ἀπαρβίσιον,
 εἰδὼτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας δὲν ἐρριπείσθῃ ποτὶ, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ
 στηριχθῇ ἀδύνατος ἡ Μοναρχία, ἢ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Βασιλέως ἐμ-
 πορεῖ νὰ ᾖ παρβίσιον ἀλλ' οὐδὲ ὅτι ἄλλος παρὰ τὸν Βασιλέα
 δύναται νὰ διορίζη τοὺς πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχόντας καὶ
 ὑπαλλήλους· καὶ ὁμῶς δὲν παρεσιώπησαν καὶ ταῦτα διὰ τὸν λόγον ἵσως,
 ὅτι δὲν μᾶς θεωροῦν ἀρκετὰ ἐφ' ὅσον μὴν με κρατικῆς τῆς συνταγμα-
 τικῆς γνῶσεως· καὶ κατὰ τοῦτο ἡ μὴν νομίσωμεν ὅτι μᾶς ἀδικοῦν,
 εἰδὼτι αἱ γνώσεις αὗται δὲν ἀποκτῶνται μὲ μόναν τῆς θεωρίας, ἀπαιτοῦν
 πείραν, καὶ πείραν μεγάλην, ἥτις μέγιστα ἔχει τὸ κύρος εἰς τὰ τοιαῦτα.

Συμφώνου· εἰ μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φρονίμων βλέπομεν καὶ τὰς συμ-
 βουλάς των πρὸς σύστασιν τῶν δύο βουλῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν νὰ
 ἐκλέγεται ἀπὸ τὸν Λαόν ἢ εἰς ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἀλλ' ὅχι ὁμῶς καὶ
 διαδοχικῇ ἢ ἱεραρχίᾳ, εἰδὼτι τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς διαδοχῆς εἰν ὑ-
 πάρχουν, ἀλλ' οὐδ' ἐμπορεῖν πλεον νὰ ὑπάρξουν εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Συμφωνοὶ ὡσαύτως εἶναι αἱ συμβουλαὶ τῶν Δυνάμεων καὶ μὲ τὴν
 γνώμην τοῦ ἔθνους τοῦ νὰ συνέρχωνται κατ' ἑξῆς αἱ βουλῆ, καὶ νὰ
 ἀποφασίζουσιν περὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Κράτους. Κανεὶς βα-
 βαίως, δὲν ἐρριπείσθῃ νὰ μὴν ἀφ' ἑσῆς τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Βασιλέα
 τοῦ νὰ προτενῇ νόμους καὶ νὰ συντρέχη εἰς τὴν σύνταξιν των, ἀλλὰ
 τὸ δικαίωμα αὐτὸ εἶναι δικαίον, καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος
 νὰ τὸ ἔχουν καὶ αἱ βουλῆ· ὅτι ὁ Βασιλεὺς θάλει ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς
 προτάσεως τῶν ἐξόδων, καὶ κατὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι δὲν εἶναι κανεὶς
 ἀσύμμενος· μένει μ' ὅλον τοῦτο νὰ ἐξηγηθῶμεν περὶ τούτου σαφέστερα
 ὅταν καταχωρίσωμεν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν τὸ μάλλον ἀνεπτυγμένον ὑπό-
 μνημα τοῦ ἐπὶ τῶν ἱερωτικῶν Γρηνιματίων τῆς Γαλλίας, τὸ ὁποῖον
 ὡς ἀρκετὰ ἐκτεταγμένον εἰν δυνάμεθα νὰ καταχωρίσωμεν σήμερον εἰς
 τὸ φύλλον μας.

Αἱ ὅλας τὰς συμβουλάς λοιπὸν τάς τας ἡμεῖς δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴν
 κηρύξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὰς δύο μεγάλας Δυνάμεις τῆς
 Δύσεως, εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εὐλαρινὴ εὐνοίαν των, καὶ εἰτι
 μάλλον δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴν εὐχαριστήσωμεν τὸν Λόρδον Ἀδερ-
 βέρν, εἰς τὴν ἀποφασίαν μᾶς εἰς τὴν νομιστικὴν ἀπρίδαν, ὅτι θέλομεν ἀπολαύει
 καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσίας, τοῦ ὁποίου,
 βεβαίως, ἡ δυσμένεια δὲν ἔθελεν εἶσθαι ὀλίγον βλαπτικὴ εἰς τὸ ἔθνος.

Ὅποιονδήποτε ἐκπορετικὴ φρονίμεια καὶ ἂν ἐκφράζουσιν τινὲς ἐκ
 τῶν δημοκόπων, ἡμεῖς ἀδιάρκουμεν. Πραδεγόμεθα εὐγνωμόνως τὰς
 συμβουλάς των προστάτων μας, καὶ δὲν ἀμυβᾶλλομεν ὅτι ὅλοι οἱ φρό-
 νημι καὶ ἀληθεῖς πολῖται καὶ πληρεξούσιοι, εἶναι σύμφωνοι μὲ ἡμᾶς.
 Ὅλοι οὗτοι οἱ φρόνημι ἀποθάνονται τὴν εὐλαρινὴν καὶ τὸ βᾶρος τὸ
 ὁποῖον ἔχουν αἱ συμβουλαὶ αὗται, ἀρῶν ἡμᾶς μέγιστα ἐξεργάσθαι, καὶ
 ἐπειδὴ διὰ τῶν προστάτων μας Δυνάμεων ἀπρίζομεν νὰ προ-
 ἐξέσωμεν καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν, καὶ χωρὶς αὐτῶν οὐδὲν, εἰν ἡμποροῦ-
 μεν θὰ μὴν τὰς ἀποδίδωμεν καὶ τὸ ἀπαιτούμενον ἀπὸ μέρος μας
 σέβας, εἰς τὰς τριαύτας μέγιστα εὐλαρινεῖς ὁπὲρ ἡμῶν προσπάθειας
 των. Χρεωστοῦμεν προσέτι νὰ κηρύξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ
 πρὸς τοὺς ἐνταῦθα ἱερεῖς τῶν Δυνάμεων τούτων, διὰ τὰ ὅσα ὑπὲρ

τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως του ἐνέργησαν μέχρι τοῦδε, καθὼς καὶ εἰς τοὺς λαοὺς καὶ τὸν περιοδικὸν τυπὸν αὐτῶν, οἵτινες εἰς ἔπαυσαν ποτὶ τοῦ νὰ μᾶς συμβουλεύουν καὶ νὰ ὑπερασπίζουσιν τὰ ἔκτακα καὶ συμπεριφέροντά μας. Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ σπόροι οὗτοι θίλουν καρποφορήσει μέχρι τέλους, διότι πίπτουσιν εἰς γῆν ἀγαθὴν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Οἱ δημοκράται δὲν ἐρέθισαν μόνον τοὺς ἀπλοὺς πληρεξουσίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν στρατὸν, λέγοντες εἰς αὐτὸν, ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς ἀπαντήσεως ἐπιτροπὴ παρεσιώπησε τὴν τρίτην Σεπτεμβρίου, διὰ νὰ ἔχῃ ἐκτεθειμένον πάντες εἰς τὴν ὁγδὴν τῆς κυβερνήσεως τὸν ἀδελφικὸν μέρος εἰς τὴν τρίτην στρατὸν, ὡς γὰρ ἦτον ἡ πρὸς τὸν Βασιλέα ἐκρῶνσις τῆς Συνόδου ἔγγραφον ἀμνηστίας, ἡ φρόνιμον καὶ πολιτικὸν ἐντυχτῆρ νὰ ἀνακινήσῃ ποτὶ τὴν κυβερνήσιν πράγματα, τὰ ὅποια ἔθελον προσβάλει κυρίως τὴν δημοκρατικὴν τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ καὶ νὰ κινήσῃ χορδὴν τῆς ὀψείας ὁ ἥχος καλεῖ τόσον τὰ ὦτα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔξυπνῃ τὰ θερμότερα ὑπὲρ τῆς φιλοπατοῦς αἰσθήματα. Ἐπειτα μήπως ἡ Σύνοδος δὲν θέλει ἐξαλείψει δι' ἐπίτηδες πράξεις τῆς πᾶν ἀντιφρεστὸν τι ἀπὸ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἕκτα τοῦ κινήματος τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου;

-- Αἱ ἔγγραφοι συμβουλαὶ τὰς ὁποίας αἱ προτεταγμέναι μας Δυνάμεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀπεύθυναν εἰς τὸ ἔθνος διὰ τῶν ἐντυχτῶν πρέσβεών των, εἶναι ἀρχαῖα ἐκτεταμέναι, τὰς ὁποίας θέλομεν προσπαθήσει νὰ καταχωρίσωμεν ἀκολουθῶς εἰς τὸ φύλλον μας, ἀφοῦ σήμερον συνοπτικῶς ἐκοινωνήσαμεν διὰ τοῦ κυρίου ἀρθροῦ μας τὰ οὐσιωδέστερα.

Σχέδιον ἀπαντήσεως εἰς τὸν λόγον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Βασιλεῦ!

Οἱ πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους, ἀναπέμφαντες εἰς τὸν Ὑψίστον τὰς ἐγκρίσεις εὐχαριστίας των διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου ἐμφάνειν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐκπληρῶσι σήμερον εὐάρεστον καθῆκον, ἐκπράξοντες πρὸς Αὐτὴν τὰ ζωηρὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς βαθύτης των εὐγνωμοσύνης αἰσθήματα.

Ἀποδέχυντες ὡς ἀρίστους οἰωνοὺς τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος τοὺς ἐμβριθεῖς λόγους τῆς Ὑ. Μ., οἱ Πληρεξούσιοι ἀναγνωρίζουσιν μετ' ἀμετρήτου ἀγαλλιάσεως, ὅτι οἱ συνόδισαντες ἀπὸ τοῦ 1833 τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν μετὰ τοῦ Βασιλέως του δεσμοῦ, ἀπεκατέστησαν εἰς παντὸς ἀδιδόνητοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' ἧς καὶ αἱ γενναῖαι τῆς πατρικῆς Του καρδίας εὐχαὶ ἐπισφράγησαν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὁμοφώνως ἐκφραθείσης ἐθνικῆς ἐπιθυμίας.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, Βασιλεῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας του ἀγῶνος, καθιερώσαν ἐπανειλημμένως εἰς τὰς πράξεις τῶν Συνελεύσεων του τὰς ἐθνολογικὰς ἀρχὰς καὶ ἐγγυήσεις τοῦ συνταγματικοῦ συστήματος, συνεπιδόναται εὐληκρινὴ εὐγνωμοσύνην εἰς τοὺς συμφῶνως μετὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Βασιλείας τεθέντας ἐλευθέρους θεσμοὺς.

Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη του κατέστη πολλῶν μεγάλαις, ἀφ' ἧς ἡ

Υ. Μ. διαπραθείται τῆς ἰσχυρῆς ἐκφραθείσας εὐχῆς του, εὐλόγησε νὰ στεφανώσῃ τὰ ἔργα Τῆς, συνομολογοῦσα τὸ ἀντιπροσωπικὸν πολιτευμα ὡς συνθέντην μεταξὺ Ἐθνους καὶ Βασιλείας, μιλῶσιν νὰ καθιερώσῃ ἀμετασλεύτως τῶν Ἑλλήνων τὰ δικαιώματα καὶ τοῦ Θρόνου τὰ ἐπινόμια.

Ναὶ Ἡ Βασιλεῦ, μόνη ἡ συνθέντη αὕτη, μόνον τὸ Συνταγματικὸν Πολίτευμα θάλει δώσει ζωὴν καὶ μονιμότητα εἰς τὰς ἀλευθέρους ἐπιτάξεις τῶν ἀπὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Βασιλείας κανονισθέντων θεσμῶν καὶ θάλει ἀνεγείρει ἐπὶ ἀκρῶντων θεμελίων τὸ πολιτικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα.

Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκίψιν περιλαμβάνοντες οἱ πληρεξούσιοι τὸ ἐνιστώδες καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, θέλουσι καταβῆλαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου πάσαν δυνατὴν προσπάθειαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοδομήματος τούτου.

Συμμεριζόμενοι πληρίστατα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Υ. Μ., καθὼς καὶ τὰς εὐχὰς Τῆς ὑπὲρ τῆς στεριώσεως τῆς εὐτυχίας τοῦ Κράτους, ἐν θέλουσι φειδωλευθῆ περὶ τὰς δικαίας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρχωρήσεις, ἀλλ' ὅλαις δυνάμεσι θέλουσι προσπαθεῖν νὰ καταστήσωσι μὲν ἀφ' ἑνὸς τὸν θεμελιώδη τοῦ Συντάγματος Νόμον ἀρμόζοντα εἰς τὰς ἀληθεῖς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἄξιον τῆς προσδοκίας τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ν' ἀναδείξωσι δὲ ἀφ' ἑτέρου τὴν Μοναρχίαν σεβαστὴν καὶ ἰσχυρὰν, καθιερῶντες ὑπὲρ τοῦ Θρόνου ὅσα δικαιώματα εἴναι ἀναγκαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαίων συμφερόντων ἐκείνου καὶ τῆς γενικῆς τοῦ Ἐθνους εὐημερίας. ι

Εὐχρετιθῆτε, Βασιλεῦ, νὰ πιστεύσητε ὅτι εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐγνώρισε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς Υ. Μ., καὶ ὅτι οἱ πληρεξούσιοί του ἐξεύρουν νὰ ἐκτιμῶσιν αὐτὴν ἐπαξίως.

Θέλουσι λοιπὸν ἐκλεγθῆ μὲ πληρεστέτην ἀπορίωσιν τοῦ μεγάλου ἔργου, καὶ μὲ πνεῦμα εὐθύτητος καὶ πατριωτισμοῦ προβαίνοντες συμφώνως μετὰ τῆς Υ. Μ. εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὀριστικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπροσωπικοῦ πολιτεύματος, θέλουσιν ἐπιμεληθῆ νὰ ἐπιθίσωσιν εἰς αὐτὸ τὴν σφραγίδαν τῆς δικαιοσύνης καὶ μονιμότητος.

Ἐκπληροῦντες οὕτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου τὰ ἱερὰ τῆς ἐντολῆς των καθήκοντα, οἱ πληρεξούσιοι ἐλπίζουν ὅτι θέλουσι δυναθῆ νὰ ἐξασφαλίσωσι διαπαντὸς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀχώριστον πάντοτε τῆς δόξης καὶ εὐκλείας τοῦ Θρόνου τῆς Υ. Μ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 27. 1843.

Π'. Συνεδρίασις.

Προεδρεύοντος τοῦ Ἀντιπροέδρου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου.

Ἀνεγνώσθησαν καὶ ἐπικυρώθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς προλαβούσης συνεδριάσεως. Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρξεν ἀσυμφωνία εἰς σημειώσεις τῶν Ἰρχμμάτων ὡς πρὸς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον μίλον, ἔγεινεν ἐπιθιώρησις τῶν ψηφοδελτίων, ἐξ ὧν ἐπύχασιν ἡ ἐκλογὴ τοῦ Κ. Γ. Δαμιανοῦ ὡς 21 μίλου.

Ἐπὶ τῇ ἀκολουθίᾳ ἡ συνδιεσις εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐπὶ τῶν Ἀνα-

φορῶν Ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας τὸ ἐξαγόμενον ἀνεγνώσθη ἐπὶ τοὺς
τῆς συνεδριάσεως ὡς ἔπεται·

Σ. Καλογερόπουλος	ὡς ψήφων	418
Γ. Παλιοπούλος	"	117
Ν. Γ. Ἰγγλέσης	"	99
Γ. Μεγαπάνος	"	97
Λ. Κονδάκης	"	96
Γ. Πετρόπουλος	"	96
Ἐμ. Σπυρίδωνος	"	93
Σ. Νάκος	"	91
Σ., Βλάχος	"	81
Σ. Παπαλεξόπουλος	"	81
Δ. Χρυσόπουλος	"	79
Β. Χριστοκόπουλος	"	78
Ι. Πατρίσης	"	78
Λ. Παλάτης	"	77
Χ. Παπαπολίτης	"	77
Δ. Α. Ζώτος	"	75
Μ. Τζαμαδής	"	74
Κ. Τζερίδης	"	73
Α. Μοναρχίδης	"	73
Α. Ἀναγνωσταρῆς	"	72
Ι. Οἰκονόμου	"	72

Ἡ συνεδρίασις διελύθη.

Εκδόται δι' ἡμῶν Ἱεροκόου, Τετάρτη καὶ Σάββατον.
 — Τυπὴ διημέριον 18.
 — Ἱεροκόου 21.
 — Τυπὴ διημέριον 22.
 — Τυπὴ διημέριον ὡς ἔστιν ἐν τῷ 23.
 — Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῷ γραμματεῖ Ἀθηνῶν καὶ ἐν
 ἐν τῷ γραμματεῖ Ἀθηνῶν.

ΑΘΗΝΑ

Διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν ἑρμηνειῶν, καὶ τῶν
 ῥημάτων, καὶ τῶν ἑρμηνειῶν.
 Τυπὴ διημέριον 24.
 — Ἱεροκόου 27.
 — Τυπὴ διημέριον 28.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚῆς ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῆς.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. ΜΑΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ
 ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Π ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΘΝΙΚῆ ΤΩΝ
 ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ.

Β α σ ι λ ε ῦ !

Οἱ Πληριζούσιοι τοῦ ἔθνους, ἀναπέμφαντες εἰς τὴν ὕψιστον
 τὰς ἐγκαρδίου εὐχαριστίας των διὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν κατὰ
 τὴν ὁ ἴσοιμορίου ἐμφάνισιν τῆς ἱμετέρας Μεγαλειότητος, ἐκ-
 πληρεῦσαι σήμερον εὐάρεστοι καθήκον, ἐκφράζοντες πρὸς Αὐτὴν
 τὰ ζωηρὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς βαθείας των εὐγνωμοσύνης αἰσθη-
 ματα.

Ἀποδεχθέντες ὡς ἀρίστους οἰωνοὺς τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλά-
 δος τοὺς ἐμβριθεῖς λόγους τῆς Υ. Μ., εἰ Πληριζούσιοι ἀνγνω-
 ρίζουσι μετ' ἀμετρήτου ἀγαλλιάσεως, διὰ εἰ συνδέσαντες ἀπὸ τοῦ
 1833 τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν μετὰ τοῦ Βασιλέως τοῦ Θεοῦ, ἀπε-
 κατέστησαν ἡβὴ διὰ παντὸς ἀδιάρρηκτοι ἀπὸ τῆς εὐτυχοῦς ἐκεί-
 νης ἡμέρας, καὶ ἦν τῆς πατρικῆς Του καρδίας ἡ γενναϊότης
 ἐτεσφράγισεν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐμορφῶνως ἐκφρασεύσεως ἐθνι-
 κῆς ἐπιθυμίας.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, Βασιλεῦ, καὶ ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ
 ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας του ἀγῶνος, καθιερώσαν ἐπανελημ-
 μένως εἰς τὰς πράξεις τῶν Συνελεύσεων του τὰς ἐθνωφελεῖς ἀρ-
 χὰς καὶ ἐγγυήσεις τοῦ συνταγματικοῦ συστήματος, συναιεθύνεται
 εὐλαβικῶς εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς συμφῶνως μὲ τὰς ἀρχὰς ταύτας
 ἀπὸ τῆς καθιερώσεως τῆς Βασιλείας τιθέντας ἐλευθέρους Θεομύς.

Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ κατέστη κολλῶ μεγαλητέρῃ, ἀφ' ἧς
 ἡ Υ. Μ. ἀσπασθεῖσα τὰς ἐσχάτως ἐκφρασεύσεως εὐχὰς του, ἡ-
 δόκησε νὰ στεφανώσῃ τὰ ἔργα Της, συνομολογεῖται τὸ ἀντιπρο-
 σωπικὸν πολίτευμα, ὡς συνθήκην μεταξὺ ἔθνους καὶ Βασιλέως,
 μέλλουσαν νὰ καθιερώσῃ ἀμετασβαλείτως τῶν Ἑλλήνων τὰ δι-
 καιώματα καὶ τοῦ Θεοῦ τὰ προνόμια.

Ναὶ! Βασιλεῦ, μόνῃ ἡ συνθήκη αὕτη, μόνον τὸ Συνταγματικὸν
 Πολίτευμα θέλει δώσῃ ζωὴν καὶ μονιμότητα εἰς τὰς ἐλευθέρους
 διατάξεις τῶν ἀπὸ τῆς καθιερώσεως τῆς Βασιλείας κανονισθέντων
 Θεσμῶν, τῶν ἐποίων ἡ ἐνέργεια ἐκινδύνευσε νὰ χαλαρωθῇ Ἰνεκα
 λυπηρῶν περιστάσεων, ὅπως ἀνεξαρτήτων τῆς ἀγαθῆς προαιρέ-
 σεως τῆς Υ. Μ. καὶ τῶν εὐχῶν τοῦ ἔθνους, καὶ θέλει ἀνεγείρει
 ἐπὶ ἀκραδάντων Θεμελίων τὸ πολιτικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα.

Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκέψιν περιλαμβάνοντες εἰ Πληριζού-
 σιοι τὸ ἐνεστὼς καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς κοινῆς, θέλουσι
 καταβάλλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὕψιστου πᾶσαν δυνατὴν

προσπάθειαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ οἰκοδομήματος τούτου.

Συμμεριζόμενοι πληρέστατα τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Υ. Μ. καθὼς καὶ τὰς εὐχὰς Τῆς ὑπὲρ τῆς στεριώσεως καὶ εὐτυχίας τοῦ Κράτους, δὲν θέλουσι φειδωλευθῆ περὶ τὰς δικαίας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον παρχωρήσεις, ἀλλ' ὅλαις δυνάμεισι θέλουσι προσπαθῆσαι νὰ καταστήσωσι μὲν δὲ τὸν Οἰκουμενικὸν τοῦ Συντάγματος Νόμον, ἀρμόζοντα εἰς τὰς ἀληθεῖς ἀνάγκας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἀξίον τῆς προδοκίας τοῦ κελιτισμένου κόσμου, ν' ἀναδείξωσι δὲ δὲ τὸν Μοναρχίαν σεβαστὴν καὶ ἰσχυρὴν, καθιεροῦντες ὑπὲρ τοῦ Θρόνου ὅσα δικαιώματα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν δικαίων συμφερόντων ἑκάστου καὶ τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους εὐημερίας.

Ἐδραστηθῆτε, Βασιλεῦ, νὰ πιστεύσητε ὅτι εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐγνώρισε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς Υ. Μ., καὶ ὅτι εἰ πληρεξούσιοι τοῦ ἐξεύρουν νὰ ἐκτιμῆσωσιν αὐτὴν ἐπαξίως.

Θέλουσι λοιπὸν ἐπιληθῆ με πληρεστάτην ἀφοσίωσιν τοῦ μεγάλου ἔργου, καὶ με πνεῦμα εὐθύτητος καὶ πατριωτισμοῦ προβαίνοντες συμφώνως μετὰ τῆς Υ. Μ., εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ὀριστικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπροσωπικοῦ πολιτεύματος, θέλουσιν ἐπιμεληθῆ νὰ ἐπιθέσωσιν εἰς αὐτὸ τὴν σφραγίδα τῆς διαφείας καὶ μονιμότητος.

Ἐκκληροῦντες οὕτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου τὰ ἱερὰ τῆς ἐντολῆς των καθέκοντα, εἰ πληρεξούσιοι ἐλπίζουσιν ὅτι θέλουσι συνηθῆ τὰ ἐξουσιάζοντα δικαιώματα τῆς εὐσεβείας τῆς Ἑλλάδος, ἀχώριστον πάντοτε τῆς δόξης καὶ εὐκλείας τοῦ Θρόνου τῆς Υ. Μ.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας κατὰ τὰς 6 ἡμέρας μ. μ. ἐπρουσιάζθησαν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα οἱ δύο Ἀντιπρόεδροι Μεταξῆς καὶ Λόντος, οἱ δύο Γραμματεῖς Δοχὸς καὶ Κολοκοτρώνης καὶ ἡ ἐκλεγθεῖσα παρὰ τῆς Συνελεύσεως δωδεκαμελὲς ἐπιτροπὴ. Ὁ Κ. Μεταξῆς ἀνέγνω τὴν ἀπάντησιν τῆς Συνελεύσεως εἰς τὸν κατὰ τὴν ἑνέρξιν αὐτῆς ἐκφωνηθέντα λόγον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπήγγειλεν εἰς ἀνταπάντησιν τοὺς ἐξῆς λόγους τοὺς ὁποίους ἐτήρησα ἐπιμελῶς εἰς τὴν μνήμην μου καὶ ἐγγυῶμαι τὴν ἀκρίβειάν των.

Κ ὁ ρ ι ο ι

» εὐχαρίστω τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἑνέρξιν αὐτῆς παρ' ἐμοῦ ἐκφωνηθέντα λόγον. Ἡ ἐν αὐτῇ ἐκφραζομένη ἀρμονία τῶν αἰσθημάτων μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἔθνους μοι προξενεῖ ἐνδόμυχον χαρὰν. Δι' αὐτῆς βλέπω ἀποπειραιωθῆ, αἰεὶ καὶ ἐν συμφώνῳ τὸ μέγα ἔργον τῆς εὐταξείας τοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος. Τοιοῦτοτρόπως, δὲν ἀμφιβδύλλω, ἐννοοῦμεν ἀμφότεροι τὴν ΤΡΙΤΗΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

Ἐν τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.